

MARIÁNSTVÍ X. DÍL - Z klikaté mé cesty k Matičce je napřímená stezka plná důvěry. V kuchyni u paní Marty jak přikovaná.

Karel Funk

Kamarádka byla na návštěvě u 92leté paní Marty. Čtenáři knihy Epopej Mariánství jistě vědí, o koho jde, ba je vlastně neuvedenou spoluautorkou knihy.

O návštěvě u paní Marty druhý den napsala:

Poměr, vztah k Panně Marii se u Marty dal sdílet až k Já, do hloubky.

Ještě jsem se svou duší včerejšku nevzdálila, mám ho stále průzračně před sebou. Jsem tiše a vděčně pohroužená do té poslední asi půlhodiny, co jsme s Martou mluvily. Ať dělám co dělám, ať jsou kolem mě lidi nebo ne, držím se v tom sladění a proporozumění, v jakém jsme se rozcházely. Marta mi mnohokrát dřív taky toužila sdělit a i skutečně sdělovala významné věci, ale nikdy se mě nedotýkaly tak přímočaře, konkrétně a pro mou současnost tak významně a naléhavě. Nebo i dotýkaly, ale nevěděla jsem si rady, co s tím dál. Nedokázala jsem její slova přijmout zároveň s důvěrou i v sebe. Včera se to povedlo.

Byla to od Marty velká pomoc. Jasně poznala, jaké překážky si kladu na svou cestu k Matičce (tak mariánské bytosti důvěrně říká) a velmi důrazně a přitom laskavě mě na to upozornila. A tak mě zbavila mé komplikovanosti, nasmělosti, vědátorství, dalekosáhlých, pečlivých, sebeuschopňovacích příprav k "oslovení" Matičky rovnou ze sebe. To všechno mé zesložit'ování věci samotné mi ukázala jako umělý nesmysl a cosi zbytečného, neužitečného. Říkala: Nemusíš nic. Nedělej nic. Nad cestou k Ní nedumej. Běž k Ní rovnou. Teď hned to udělej. Jen se odevzdej Matičky Lásce. Zavnímej Ji, jak je pro nás nebetyčně krásná a miluje nás a otevři se Jí. Vše, co děláš jiného a navíc, Tě od Ní vzdaluje, odvádí. Ne Ji od tebe, Ona je s tebou pořád, vždycky tu byla, je Matkou našich duší. Ale ty se rozptyluješ nějakým přemýšlením. Jen Jí otevři svou duši a tak si tvá duše sama najde tu Její. To se stane zdánlivě bez tebe. Ničemu nepomáhej, nic nečekej. Nic nemusíš dělat, jen Ji milovat.

Říkala dále: Zpětně vidím, že jsem byla po celý život pod Její ochranou, aniž jsem o tom konkrétně věděla. Přibližuj se co nejhluběji k tomu, kým Ona je. Poznávej, jak je nutné a blahodárné takto si osvojovat, aspoň duchovní inteligenci, celé to (makro)kosmické zřízení a řízení. Tím se, aniž to musí mít člověk hned v plánu, stává pomalinku vědomě kosmo-občanem, duší vědoucí, kam se má a může zařadit v těch nejrozsáhlejších souvislostech. I takto se dá zjednodušeně vyjádřit přínos a vliv a ochrana Matičky. Můžeme Ji nalézt i jako představitelku té nejmohutnější makrokosmické božské Matky, obepínající celé soustavy planetární a zodiakální. Představuj si, jak Její hvězdný úsměv trvale plane v celém makrokosmu jasněji než všechna slunce. Všímej si, jak člověka opanuje naprosto jiná nálada, pokud si toto alespoň malinko vybavuje nebo to studuje. To prostupuje do hlubin nitra. Zároveň se učíme rozšiřovat vědomí do těch obrovských rozměrů a zárodků obsahů, i když je to zprvu jen v naší představivosti. Tu může uchopit a postupně zpřesňovat úcta, devoce, plná oddanost. Tím se ti můžou postupně doplňovat další kousíčky vědomí, kdo je Matička. Plně to neobsáhneme nikdo. Dá ale každému, kdo se jí otevře, tolik, kolik snese a kolik potřebuje. - Tolik Marta.

Z klikaté mé cesty k Matičce je napřímená stezka plná důvěry.

Končí výmluvy, že něco nejde, že se neví jak, že nejsem dostatečně ztišená, že neumím meditaci... Není už nejistota, jestli něco dělám, či nedělám správně... Dělání je k ničemu. Nic nedělej, říkala Marta. A taky říkala: "A i tohle všechno jsou jen slova. Tam jsou k ničemu. Slova potřebovat nebudeš. Nemluv si o tom ani před sebou, jen za Ní rovnou jdi a tak jak jsi se jí odevzdej. Celá. Víš, kdy jsem se to naučila já? Když jsem jezdila vlakem do školy. To jsem si vždycky sedla na služební sedačku pana průvodčího, on mne znal, tak jsem směla. Nic jsem nedělala, jen jsem k Ní rozevřela náruč a nitrem jí posílala svou Lásku."

A tak jsem vedle Marty prožila velmi přítomný a živý impuls nezpochybnitelné důvěry v Matičku a nakonec i v sebe. Prostoupil mě tam nezapomenutelně hřejivý prožitek mateřského nepodmiňovaného dávání. Vše co bylo říkáno mělo pro mě silný nádech skutečné posvátnosti. Šťastně si to všechno ukládám do svého srdce.

Chtěla jsem odjet nejpozději v šest, ale právě tou dobou se odjet vůbec nedalo. Byla jsem tam v kuchyni u Marty za stolem jak přikovaná. Cítila jsem, jak se ve mně vůči Matičce cosi dříve zaklíněné do mé nesmělosti a zakřiknutosti uvolňuje a nedávno ještě nedostupné se nyní stává možným, přístupným.

